

~~Съдебният~~ Той набързо прочете новите послания, измърморя през зъби, обръщайки се към Белота:

- Папата пита кога ще пуснем нашия висок пленник на свобода... - Калоян се обърна. Пред него стоеше Целгуба. Тя протегна ръце към него. Но той хладно я отблъсна.

- Здрава ли си? Как е Мария? Защо трепериш? А как е нашият пленник?

Изведенът царят направи знак към ~~Целникът~~ на стрелците, който стоеше със стражите от двете страни на вратата.

- Всички Иранкови люде да останат под стража ~~по~~ домовете си

той извади от джоба на туниката си лист и го подаде на Радул - всички тия, чито имена са записани тук, да бъдат ^{вернаге} заловени и докарани в източната кула. Злобни къртици! Копаят надълбоко и мислят, че ~~никой~~ не ги забелязва! - той се обърна с поглед всички, един по един. - Калопетър прощаваше! Но Калоян - никога! - и направи знак да го оставят сам. След това отново се обърна към Целгуба, която изчака да излезе последния човек, за да протегне огново ръце към него.

Той я отблъсна:

- Е, какво прави нашият прекрасен пленник? Говори! За какво сте приказвали вечер в градините? - изведенът той я улови за ръцете и силно ги стисна. - Говори!

Куманката се изви като настъпена змия под натиска на яките му ръце. Хилди решения, страхове, съмнения опустошаваха сърцето й, горччината на преживяното през последните дни се надигна в кърцето й, прели, удави я със злина и яд. Какво щеше да стане, ако латинецът я издадеше? Ако обадеше на Калояна всичката й коварност и невярство? Иваница щеше да я убие... Нямаше никакво съмнение в това! Подъл страх сви гърлото ѝ, задуши я в безумни опасения. Тя